

Кукурмякътъ (злбно). Тебе кой те пита? Пази си здравето!

(Зравецътъ се смѣ още по-силно. Кукурмякътъ отъ ядъ не се свърта на едно мѣсто. Спира предъ божура и го раз-клаща грубо).

Кукурмякътъ. Е, до кога ще дремешъ още? Божурътъ (сънливо). До като ти мине гнѣва! Здравецътъ спира се предъ теменугата и говори:

Миличка, а ти?

Защо въздишашъ?

Що ти на душа тежи?

Теменугата: Охъ! Свѣтъ ми се вие

Тръпки ме лаятъ

Болна съмъ дружки,

Зла болестъ ме мжи!

Здравецътъ (като я мирише) Мила дружке, те-менужке, колко хубаво миришешъ днесъ!

Теменугата (скромно) Така ти се чини! Тѣй си мириша азъ всѣки день!

Здравецътъ я отминава и се навежда надъ момината сълза.

Здравецътъ. А ти, бѣлолика сестро, защо така умислена стоишъ?

Момината сълза (стои съ наведена глава и въздиша) Мжчно ми е! Скрѣбно ми е! Мама се помина! Татка си не помня! Ей и сестричкитъ ми една следъ друга, крѣятъ и вѣхнѣятъ! Скоро до ще и моятъ редъ! Ахъ, защо и азъ не мога, както другитъ сестри да видя поне еднѣжъ лѣтното слънце?

Божурътъ (бавно) Не се оплаквай мила дружке! Така ни е отредено — да се порадваме малко на свѣта, да се порадваме на свѣта и да се скриемъ, за да събереме сили за догодина!

Момината сълза (клати умислено глава) Така си говоришъ ти; защото ще видишъ лѣтното слънце!...

Здравецътъ се приближава къмъ розата.

Розата (надменно) Ахъ, моля ти се! По настра-на стой отъ мене! Колко неприятно ми миришешъ.